

Arrest

nr. 158 558 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 13 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.1. wordt op 22 augustus 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 augustus 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 28 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Russische Federatie

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.08.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor I.(...) A.(...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché d.d. 06.08.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat zijn rechten niet gevrijwaard worden in het land van herkomst en dat hij er een reëel en actueel risico loopt op ernstige schade). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij als volgt:

“Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist in casu dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 9 en 9 ter Vreemdelingenwet.

(...)

De Dienst vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet toelaat het bestaan van een actuele graad van ernst zoals bedoeld in art 3 EVRM vast te stellen.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het EHRM in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdelingen zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder een gedegen onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

"De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen"(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing betekend aan verzoeker volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de overheden de zorg hebben genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering betekenen van de gezondheidstoestand van verzoeker die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen laten verzorgen.

Bovendien kan men enerzijds in Tsjetsjenië niet beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging (RvS 7 mei 2001, nr. 95.175), anderzijds bestaat er geen systeem van sociale zekerheid waarop verzoeker kan terugvallen (RvS 18.03.199S, nr. 72.594)."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op medische problemen van verzoeker ongegrond verklaard, omdat gelet op een advies van 6 augustus 2013 van een arts-adviseur niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Dit advies waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing werd samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing. De Raad stelt vast dat in het advies van de arts-adviseur wordt ingegaan op de verschillende door verzoeker aangebrachte medische stukken en op de verschillende ingeroepen ‘aandoeningen’ waarbij telkens afzonderlijk wordt toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing zelf wordt verder ook nog geduïd dat de door verzoeker ingeroepen niet-medische elementen buiten de context vallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dat hieraan dan ook geen verder gevolg wordt gegeven in het kader van deze procedure. Gelet op deze motivering waarbij concreet wordt ingegaan op zijn gezondheidsproblematiek, kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou er sprake zijn van een “*volledig stereotiep(e)*” motivering. Ten overvloede dient ook te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voormelde motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven zoals deze aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt in zijn § 1, eerste en laatste lid als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

In casu steunt de bestreden beslissing op volgend advies van een arts-adviseur van 6 augustus 2013:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

-Medisch getuigschrift de dato 22/XX/2010 van dr. C.(...) V.(...) K.(...). Chronische kwaal, reeds aanwezig van voor aankomst in België.

-Gedetailleerd medisch attest de dato 22/XX/2010 van dr. C.(...) V.(...) K.(...). Polyarthrose, Bechterew, bilaterale frozen shoulder..

-Medisch getuigschrift, niet gedateerd van dr. C.(...) V.(...) K.(...). Chronische rugpijn.

Met het niet gedateerde medisch attest van dr. C.(...) V.(...) K.(...) kan geen rekening gehouden worden aangezien de naam van de patiënt ontbreekt

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier samengesteld uit de bovenvermelde medische attesten blijkt dat deze 54-jarige man last heeft van polyarthrose, Bechterew, bilaterale frozen shoulder en chronische rugpijn.

Arthrose is een leeftijdsgebonden slijtageproces waarvoor geen enkele medisch behandeling bestaat, noch om te genezen noch om verdere progressie tegen te gaan.

Bechterew is een reumatologisch auto-immuunprobleem waarvan de diagnose enkel kan gesteld worden door uitgebreide gespecialiseerde technische onderzoeken (beeldvorming, bloedanalyse, ...) bij een reumatoloog. De betrokkene heeft geen van deze onderzoeken gekregen en is ook nooit op consultatie geweest bij een reumatoloog dus is er geen enkel argument dat deze diagnose bevestigt.

Voor de frozen shoulder is de betrokkene niet verder onderzocht en hij wordt voor dit aangehaalde probleem ook niet behandeld.

En ten slotte dient te worden opgemerkt dat chronische rugpijn geen diagnose is maar enkel een symptoom. Uit het feit dat er geen onderzoeken uitgevoerd werden om een onderliggende diagnose te stellen kan dit aangehaalde probleem niet als een aandoening beschouwd worden.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Verzoeker betoogt dat de arts-adviseur "door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder een gedegen onderzoek (te voeren) naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat het uitgangspunt van verzoeker dat de arts-adviseur in zijn advies enkel zou hebben onderzocht of zijn aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, feitelijke grondslag mist. De arts-adviseur gaat zo in op de verschillende ingeroepen 'aandoeningen' en legt uit waarom deze niet zijn te beschouwen als ziektes in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij duidt in dit verband vooreerst dat, wat de artrose betreft, dit een leeftijdsgebonden slijtageproces is waarvoor geen enkele medische behandeling bestaat, noch om te genezen noch om verdere progressie tegen te gaan. Betreffende de ingeroepen Bechterew stelt hij dat deze gestelde diagnose niet kan worden weerhouden, omdat deze enkel kan worden gesteld na uitgebreide gespecialiseerde technische onderzoeken bij een reumatoloog en verzoeker geen van deze onderzoeken kreeg en nooit op consultatie ging bij een reumatoloog. Wat de 'frozen shoulder' betreft, stelt de arts-adviseur vervolgens vast dat verzoeker hiervoor niet verder is onderzocht en hij hiervoor ook niet wordt behandeld. De arts-adviseur is ten slotte van mening dat chronische rugpijn enkel een symptoom betreft en er geen onderzoeken zijn uitgevoerd om een onderliggende diagnose te stellen, zodat dit aangehaalde probleem evenmin als aandoening kan worden beschouwd. Uit deze concrete vaststellingen besluit de arts-adviseur dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. Gelet op dit gevoerde onderzoek door de arts-adviseur kan verzoeker geenszins dienstig voorhouden als zou deze enkel hebben onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn of louter zijn nagegaan of er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit.

Voormeld betoog van verzoeker mist daarnaast ook juridische grondslag. De Raad verwijst hiervoor naar het arrest nr. 225.632 van de Raad van State van 28 november 2013, waarin als volgt werd geconcludeerd:

"Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De verzoekende partij stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan.

Derhalve overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

De Raad wijst er verder op dat in het kader van een onderzoek in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet steeds is vereist dat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf worden nagegaan. Hiertoe dient enkel te worden overgegaan indien wordt vastgesteld dat een ziekte voorligt die een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling indien hiervoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf. In casu heeft de arts-adviseur in dit verband gemotiveerd dat ofwel de ingeroepen ziektes niet behandelbaar zijn of deze actueel niet worden behandeld ofwel een bepaalde gestelde diagnose niet als dusdanig kan

worden weerhouden of enkel symptomen worden aangehaald, om te besluiten dat geen ziekte voorligt die een dergelijk reëel risico inhoudt en dat een verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf zich dan ook niet opdringt. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker als dusdanig niet ingaat op de concrete motivering zoals deze in het advies van de arts-adviseur is opgenomen en voormelde motivering dan ook niet ontkracht.

Verzoeker voert weliswaar nog aan dat zijn gezondheidstoestand zal verergeren bij terugkeer naar het land van herkomst onder meer omdat hij zich aldaar *“niet correct en adequaat zou kunnen laten verzorgen”* en omdat aldaar de medische zorgen niet van een aanvaardbaar kwalitatief niveau zouden zijn en er ook geen systeem van sociale zekerheid zou bestaan. Een louter algemene stelling dat een terugkeer naar het land van herkomst een verergering zou betekenen van de gezondheidstoestand zonder dat verzoeker zulks concreet aantoonst of zonder dat hij zijn betoog op dit punt onderbouwt met enig concreet medisch gegeven of stuk, kan evenwel geen afbreuk doen aan het advies van de arts-adviseur. Voor het overige kan dit betoog van verzoeker, nu hij in gebreke blijft in te gaan op de concrete vaststellingen die de arts-adviseur deed en concrete argumenten naar voor te brengen die de Raad toelaten vast te stellen dat de arts-adviseur in zijn advies ten onrechte oordeelde dat geen ziekte voorligt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien hiervoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nu verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt die van aard zijn de beoordeling van de arts-adviseur te kunnen aantasten, kan niet worden vastgesteld dat in verzoekers situatie ten onrechte geen onderzoek werd doorgevoerd naar de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf, waardoor verzoekers betoog betreffende de tekortkomingen op dit punt in zijn land van herkomst ook niet dienstig zijn.

Het betoog van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat de bevindingen van de arts-adviseur gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding, dat deze kennelijk onredelijk handelde of dat een incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Verzoeker voert afzonderlijk een schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit wetsartikel zou hebben miskend, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Niettegenstaande in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt, dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van

het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Zoals reeds werd vastgesteld, kan het betoog van verzoeker betreffende de interpretatie van dit verdragsartikel niet worden aangenomen.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. Verzoeker betoogt zo geenszins dat zijn gezondheidstoestand kritiek is of er sprake is van een vergevorderde ziekte-toestand. De Raad herhaalt verder dat verzoeker de concrete bevindingen van de arts-adviseur op grond waarvan deze oordeelt dat ook niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf – waarbij deze stelt dat ofwel de ingeroepen ziektes niet behandelbaar zijn of deze actueel niet worden behandeld ofwel een bepaalde gestelde diagnose niet als dusdanig kan worden weerhouden of enkel symptomen worden aangehaald – niet weerlegt. Hij beperkt zich bovendien tot een algemene bewering dat zijn medische problemen niet verder zouden kunnen worden behandeld in het land van herkomst, doch zonder in dit verband concrete gegevens en stukken voor te leggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS